

Duvelheurntjes op brandewien

Een Feuilleton, deel 3

Verhalenbankjesroute: Het Oosten

En toen hiel'e diepe aosem en blaozen Jannes in 't gezichte. Den wier eerst onpässelijk, maor al gauw heurn 'e den muziek weer. Denzelfden vrömden muziek as zostraks. En weer lek 't uut 't venne naost de weg te kommen. Maor terwiel 'e dat vrömde zostraks nog wel mooi 'evonnen had, miek 't 'm now allene maor bange. Gelukkig wier 'e duuzelig en kon 'e inens niet goed meer denken. Dus kon 'e ôk niet echt bange worden. Half slaopend begon 'e te lopen. Luustern 'e? Hie heurn die eigenaardige muziek, dat wel. Maor luustern? Met zien eigen oorne?

En wéer lek 't of een engelenkoor um toezong toen Jannes uut zien slaopend waken truggekwaam. Hie wis ôk zeker dat 'e feeën had zien dansen en prachtige klokken had 'eheard. En toch ... 't kon niet waor wean! Hie kek nog 's goed rond. Hie was bi-j 't kasteel van de baron de Voss van Sindern. Maor, hoe was 'e hier terechte 'ekommen? Hie had 'elopen, dat wis 'e nog. En d'r was die muziek 'ewest. En 't had 'elekken asof 'e in slaop viel. Maor hie had ôk elopen, hier hen 'elopen. Langzaaman kwam 't 'm weer in de kop.

Vlak veur de poorte van 't kasteel hiel 't merkweurdivge gezelschap stille en was Jannes helemaol trugge in disse weerld. Hie wis inens weer wat d'r gaonde was. Den duuvel wol 'm kommen halen umdat 'e d'r zelf um 'evraogd had. Temensten, hie menen dat 'e 'm dat had heuren zeggen.

Jannes wol d'r um toch 's nao vraogen. "Duuvel, now mo'j mien 's vertellen, zei i-j niet dat ik 'evraogd had um deur ow weg'ehaald te worden? Hoe kom i-j daorbi-j? Wanneer mot dat 'ewest wean dan? Daor heugt mien anders niks van" D'n duuvel begon te lachen en d'n tuinman lachen zelfs zo hard, dat 'm de zeise van de scholder afschot.

"Ha, ha, ha! Uutspraoken doene en ze net zo weer vergetten! Heur i-j dat Dood? Zo geet dat altied. Maor ik vergette niks Jannes Nibbelinkboer, ik vergette niks.

Was i-j dat niet, den op 't volksfeest in Varsseveld veur 'n tiedlang zatten te löllen aover wat now 'n mooien dood zol weane? I-j en den buurman van ow en nog zo een stuk of wat? En waarn i-jluu d'r met ow beiden niet van aovertuugd dat d'n mooisten dood zol wean um te verzoepen in 't grote brandewienvat in de stokkeri-je van dit kasteel hier?"

Jannes kon 't zich herinneren asof 't now net 'ezegd had.

"Nibbelinkboer," zei den duuvel, "Nibbelinkboer, i-j zeien d'r nog bi-j: wat waor is is waor, daor mag mi-j den duuvel veur kommen halen en da's waor. En owen buurman zei nog: en mien d'r bi-j! Kiek, en met den buurman van ow hew 't al 'eregeld. Den hef hier veurige wekke zienen mooien dood 'ehad. En a'j 't niet slim vindt dan wolle wi-j now ow effen helpen."

Jannes schrok zich te basten. Hie bezwoor zich dat 'e veur altied zienen groten mond zol hollen at 'e 't d'r hier leavend van af bracht. Want hoppe dat 'm dat zol lukken had 'e nog wel.

"Denken, Jannes, denken," dach 'e, maor veurlopig kwam 'e daor niet völle wieter met. Toe schot 'm inens wat tebinnen. Maor dan mosten ze eerst binnen wean. In de stokkeri-je.

Bert Scheuter

Duvelheurntjes op brandewien, met illustraties van Dorjan Duitshof, Eigen beheer, 2000